

УПРАВЛІННЯ ПРИБУТКОВІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

В сучасних умовах розвитку економіки України все більшої уваги суб'єктами господарювання приділяється забезпеченню та підтриманню якомога більшого рівня прибутковості. Це потрібно для подальшого їх розвитку, відтиснення конкурентів і завоювання більшої частки ринку, а також для визначення реальних можливостей підприємства.

Найважливішим показником, що характеризує прибутковість підприємства, є прибуток, який відіграє важливу роль, а саме: є головною ціллю господарської діяльності, утворює базу економічного розвитку держави, виступає критерієм ефективності конкретної виробничої діяльності, основним внутрішнім джерелом формування фінансових ресурсів підприємства, головним джерелом збільшення ринкової вартості підприємства та задоволення соціальних потреб суспільства, вважається основним механізмом захисту підприємства від загрози банкрутства [1, 228].

Прибуток відображає кінцевий фінансовий результат і, будучи найбільш важливим показником, який оцінює виробничо-господарську діяльність підприємства, а в самому загальному вигляді являє собою перевищення доходів над витратами.

Організаційно-економічний механізм управління прибутком підприємства представляє собою сукупність відповідних принципів, методів, управлінських і організаційно-економічних заходів та іншого інструментарію, спрямованого на формування прибутку визначеної величини. Він включає в себе його призначення, мету, задачі, принципи створення, часовий інтервал дії, структуру, задачі й результат діяльності кожного блоку механізму [2, 110].

В контексті дослідження значення прибутку слід виділити проблеми грамотного та ефективного управління ним в сучасних умовах, які є наступними: в достатній мірі не здійснюється фінансові вкладення в розвиток виробництва, не вистачає обігових коштів, високі ставки та нестабільність законодавства й державного регулювання загальнодержавних податків, постійне підвищення собівартості промислової продукції, низький рівень управління та менеджменту, низька ефективність використання основних виробничих засобів, високий рівень матеріаломісткості й трудомісткості продукції, неефективна цінова політика, неефективна структура капіталу, надмірне залучення позикових коштів.

Залежно від величини можливих фінансових втрат і недоотримання прибутку підприємством можна виділити чотири основні зони фінансового ризику:

- 1) безризикова зона: ризик зовсім незначний, фінансових втрат практично немає, гарантується фінансовий результат в обсязі розрахункової суми прибутку;
- 2) зона допустимого ризику: ризик середній, можливі фінансові втрати в обсязі розрахункової суми прибутку;
- 3) зона критичного ризику: ризик високий, можливі фінансові втрати в обсязі розрахункової суми валового доходу;
- 4) зона катастрофічного ризику: ризик дуже високий, можливі фінансові втрати в обсязі суми власного капіталу підприємства [3, с.138].

З метою нейтралізації фінансових ризиків діяльності підприємства, здобуття належного рівня фінансової автономії та розвитку його економічного потенціалу пропонуються наступні напрямки покращення управління прибутку, зокрема: раціонально вибирати напрямки вкладання коштів, здійснювати розподіл прибутку відповідно до стратегії розвитку підприємства, підвищувати інвестиційну привабливість, шукати альтернативні джерела поповнення фінансових ресурсів підприємства, планувати розмір прибутку на перспективу, підвищувати якість продукції, застосовувати найсучасніші механізовані та

автоматизовані засоби для аналізу прибутку і рентабельності, забезпечувати розвиток матеріально-технічної бази внаслідок капіталізованої частини прибутку, проводити чіткий контроль за виконанням поставлених завдань у плані використання та розподілу прибутку.

Отже, основною задачею для будь-якого підприємства постає адаптація до нових, досить складних і жорстких умов господарювання. Існує реальна потреба в опрацюванні інноваційних підходів до оцінки прибутковості з урахуванням стратегій розвитку підприємства, типу управління та системи позиціонування на ринку; розробці і впровадженні ефективного механізму управління прибутковістю підприємства, цілеспрямованого не стільки на зростання поточних прибутків, скільки на формування і використання потенціалу прибутковості, що є визначальним для створення передумов сталого розвитку у довгостроковій перспективі.

Список використаних джерел:

1. Савчук В.П. Управление прибылью и бюджетирование / В.П. Савчук. – М.БИНОМ, 2005. – 432.
2. Зінченко О.А. Управління якістю фінансового результату підприємства /О.А. Зінченко// Актуальні проблеми економіки. – 2010. – №1. – С.109-115.
3. Присяжнюк Н. Управління прибутком підприємства в сучасних умовах господарювання / Н. Присяжнюк // Матеріали міжнародної науково-практичної інтернет-конференції «Інноваційні засади сталого розвитку національного господарства». –м. Хмельницький, 2012. – С. 137-139.